

Sygn. akt VIII AKa `148/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek (spr.)

Sędziowie: SA – Dorota Radlińska

SA – Przemysław Filipkowski

SA – Sławomir Machnio

SO (del.) – Piotr Maksymowicz

Protokolant: – sekr. sąd. Klaudia Kulbicka

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2024 r.

sprawy Ł. R., syna J. i B., urodz. (...) w N.

oskarżonego z art. 207 § 2 k.k. w zw. z art. 207 § 1a k.k. w zb. z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 20 lipca 2022 r. sygn. akt V K 192/21

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że ustala, iż czyn przypisany oskarżonemu Ł. R. wyczerpuje znamiona art. 207 § 2 k.k. w zw. z art. 207 § 1a k.k. w zb. z art. 148 § 2 pkt 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2023 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i powyższe przepisy stanowią podstawę prawną skazania, a podstawę prawną wymiaru kary stanowią przepisy art. 148 § 2 pkt 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2023 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

II. utrzymuje w mocy tenże wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. (...) Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 1440 (tysiąc czterysta czterdzieści) zł, powiększoną o 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego przed Sądem Apelacyjnym;

IV. zwalnia oskarżonego Ł. R. od ponoszenia kosztów sądowych za instancję odwoławczą, obciążając wydatkami w tym zakresie Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

--	--	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 148/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 *Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji*

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 20 lipca 2022 r.,
sygn. akt V K 192/21

1.2 *Podmiot wnoszący apelację*

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.3.1. *Kierunek i zakres zaskarżenia*

na korzyść

#na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione							
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.				
		Ł. R.	Brak zmian organicznych w (...) oskarżonego.	Opinia specjalisty neurologa dr hab. n. med. A. W. z dnia 14 grudnia 2023 r.			
2.1.2. Fakty							
			Dowód ze wskazaniem				

uznane za nieudowodnione			numeru karty, na której znajduje się dowód.				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.					
	Ł. R.	Zmiany organiczne w (...) oskarżonego	Opinia uzupełniająca biegłego J. G., k. 1720 - 1722				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Brak zmian organicznych w (...) oskarżonego	Opinia specjalisty neurologa dr hab. n. med. A. W. z dnia 14 grudnia 2023 r.	Opinia pełna i jasna, sporządzona przez specjalistę z zakresu neurologii.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
Zmiany organiczne u oskarżonego w (...)	Opinia uzupełniająca biegłego J. G., k. 1720 - 1722	Zmiany organiczne w (...) oskarżonego zostały wykluczone

przez specjalistę z zakresu neurologii.

**STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC
ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.

Zarzuty

Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. R.:

I. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 193 § 1, art. 201 i art. 203 § 1 k.p.k., szczegółowo opisana w petitum apelacji;

II. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mające wpływ na jego treść, szczegółowo opisane w petitum apelacji;

III. obraza przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 207 § 2 k.k. w zw. z art. 207 § 1a w zb. z art. 148 § 1 k.k., szczegółowo opisana w petitum apelacji,

- § 11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r., szczegółowo opisana w petitum apelacji;

IV. rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 25 lat pozbawienia wolności.

Zarzuty zawarte w apelacji prokuratora:

1. obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 148 § 2 pkt 3 k.k., szczegółowo opisana w petitum apelacji;

zarzuty niezasadne

zarzut z pkt 1 zasadny niezasadne

zarzut z pkt 2 niezasadny

	2. rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego, szczegółowo opisana w petitum apelacji.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p><i>Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna. Częściowo zasadna jest apelacja prokuratora.</i></p> <p>Określona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada in dubio pro reo nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości istniejących w danej sprawie. Ma ona zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości, które w takim przypadku rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Występowanie rozbieżności w materiale dowodowym nie może skutkować interpretacją ich na korzyść oskarżonego albowiem sprowadzałoby się do automatycznego dawania wiary dowodom korzystnym dla oskarżonego i odrzucaniu dowodów go obciążających. Dlatego też rozstrzygnięcie, w przypadku istnienia rozbieżnych dowodów co do okoliczności mających znaczenie dla odpowiedzialności oskarżonego, winno być zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.</p> <p>Uznając jedne z dowodów za wiarygodne, a inne za niewiarygodne sąd kieruje się</p> <ul style="list-style-type: none"> – zgodnie z art. 7 k.p.k. – zasadą swobodnej oceny dowodów. Ustalenia faktyczne tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny 		

dowodów, gdy poczynione są na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest z wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd ma przy tym prawo dać wiarę wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego, uznać je częściowo za wiarygodne lub odrzucić je w całości, byleby stanowisko swoje w tym przedmiocie należycie i przekonująco uzasadnił, a ocena tego dowodu była wszechstronna i wnikliwa, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i zebranymi w sprawie dowodami (tezy 6 i 7 do art. 7 k.p.k. w Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. Zbigniewa Gostyńskiego, tom I, str. 171 – 172, Dom Wydawniczy ABC, 1998). Także skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zanegowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, winien wykazać jakich konkretnie uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceniając zgromadzony materiał dowodowy. Za oczywiście niewystarczające należy uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się sąd orzekający, występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwne, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę

wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (teza 19 do art. 438 k.p.k. w cyt. wyżej Komentarzu, tom II, str. 461 – 462).

Sąd Okręgowy dokonując oceny depozycji złożonych przez Ł. R. i M. C. stwierdził, że:

- wyjaśnienia M. C. są wiarygodne (str. 7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

- wyjaśnienia oskarżonego Ł. R. stanowią miarodajny materiał dowodowy jedynie w zakresie spożywania alkoholu z M. C., w tym w czasie opieki nad małoletnim pokrzywdzonym F. C.. W pozostałym zakresie wyjaśnienia te nie zasługują na wiarę i stanowią linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej (str. 26 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W odniesieniu do wyjaśnień Ł. R., które zostały uznane za niewiarygodne Sąd Okręgowy podniósł min., że:

- wyjaśnienia oskarżonego ewoluowały. Początkowo oskarżony twierdził, że M. C.: „(...) zajmowała się dzieckiem, nie wnosił do jej zachowania jako matki większych zastrzeżeń, oprócz kwestii spożywania alkoholu. Następnie diametralnie zmienił stosunek do oskarżonej, podnosząc szereg poważnych nieprawidłowości, jakich się miała, według niego, dopuszczać. Znamienne, że dopiero na późniejszym etapie oświadczył, że oskarżonej wielokrotnie upadało dziecko na podłogę, czego wcześniej nie wyjaśniał, przy czym oskarżony nie był w stanie podać żadnych szczegółów dotyczących rzekomych sytuacji, a nawet wskazać, przynajmniej przybliżonej, liczby takich zdarzeń” (str. 26 – 27 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Na rozprawie oskarżony: „(...) wskazywał na szereg nieprawidłowości ze strony oskarżonej, co do sposobu zajmowania się dzieckiem, wręcz narażania go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty zdrowia i życia. Wyjaśniał, że bardzo często dziecko wypadło matce z rąk i upadało na ziemię, że opiekowała się dzieckiem będąc pijaną, do tego stopnia, że „objała się z dzieckiem po ścianach”, „odbijała się od barierek”, że zaniedbywała swoje podstawowe obowiązki” (str. 28 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

- nielogiczne są twierdzenia oskarżonego, że M. C. sama zdecydowała się spać z dzieckiem w małym pokoju, w którym nie było do tego warunków, a znajdujące się tam łóżko było uszkodzone (str. 27 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

- oskarżony: „zmienił również wersję dotyczącą okoliczności, czy zdawał sobie sprawę, czy jest, czy nie jest ojcem F. C.”, a mianowicie: „(...) w jednych wyjaśnieniach twierdził, że przypuszczał, zakładał, że jest to jego dziecko, w innych – że całkowicie wykluczał taką możliwość” (str. 27 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

- oskarżony „(...) nie potrafił przekonywująco i logicznie wyjaśnić dlaczego mieszkał z oskarżoną, pomimo wszystkich tych okoliczności, które je zarzucał. Twierdził bowiem, że oskarżona nadużywała alkoholu, a on chciał się „zaszyć”, a także, że doprowadziła do tego, że jej koledzy, również przy jej aktywnym udziale pobili go oraz, że w domu dochodziło do awantur” (str.28 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

- wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczył, aby stosował przemoc wobec M. C., kolidują z treścią prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 18 października 2021 r., sygn. akt II K 608/20. Wyrokiem tym został on skazany za znęcanie się psychiczne i fizyczne nad M. C., w ten sposób, że wszczywał awantury, podczas których wyzywał ją słowami wulgarnymi i obelżywymi, wyganiał do małego pokoju i nie pozwalał go opuszczać, szarpał ją, ciągnął za włosy, a także bił i kopał po ciele (str. 28 – 29 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Uznając wyjaśnienia M. C. za wiarygodne Sąd Okręgowy podniósł z kolei, że:

- korespondują one z opiniami biegłych z zakresu medycyny,

co do mechanizmu powstania obrażeń u pokrzywdzonego (str. 7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

- Ł. R. w postępowaniu przygotowawczym: „(...) w początkowych wyjaśnieniach twierdził, że M. C. nie miała żadnego związku z urazami, jakich doznało dziecko, nie stosowała wobec niego przemocy” (str. 7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

- wyjaśnienia M. C.: „(...) odnośnie jej relacji z Ł. R., jego stosunkiem do niej, opisem jego charakteru, jako osoby agresywnej, porywczej, przemocowej znalazły potwierdzenie w innych dowodach – zeznaniach U. C., która widziała obrażenia na ciele oskarżonej, częściowych depozycjach K. R., która przyznała, że przeciwko jej bratu toczyło się postępowanie o znęcanie się nad nią, że został w sprawie prawomocnie skazany, depozycjach sąsiadów oskarżonych – E. L., K. S.” (str. 7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

- „(...) z zapisu rozmowy z dyspozytorem numeru alarmowego 112 (k. 674) wynika, że oskarżona podała wówczas, że dziecko przebywało w pokoju z oskarżonym, a ona w innym pomieszczeniu, tak samo jak twierdziła w toku całego postępowania karnego”. Nadto: „To, że oskarżona ostatecznie zgodziła się zostawić dziecko z oskarżonym, a sama w drugim pomieszczeniu zasnęła, jest ustaleniem wysoce dla niej niekorzystnym, ponieważ jako matka powinna była zostać z dzieckiem i udzielić mu pomocy” (str. 8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

- M. C.: „(...) nie obciążała oskarżonego ponad miarę.

Konsekwentnie wskazywała, że niewłaściwe zachowania wobec dziecka, w postaci stosowania przemocy, miały miejsce dopiero po tym jak opuścił szpital. Jednocześnie opisywała również jego pozytywne zachowania, które zdarzały się przed hospitalizacją, min., że potrafił pieszczotliwie mówić o dziecku. Oświadczyła, że zdarzało się, że Ł. R. dokładał się do mieszkania z dochodów, które uzyskiwał z prac dorywczych. Zdarzało się również, że pomagał jej przy dziecku. Podnosiła również, że oskarżony nie był agresywny wobec dziecka tak często jak wobec niej” (str. 9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

- M. C. pomimo, że nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, to: „(...) złożyła obszernie wyjaśnienia, w których w istocie opisała swoje niewłaściwe zachowania i przyznała wszystkie te okoliczności, które wynikały ze stawianego jej zarzutu” i stwierdziła, iż: „(...) sprawowała opiekę nad dzieckiem znajdując się pod wpływem alkoholu, że dopuszczała do tego, że oskarżony będąc pod wpływem alkoholu zajmował się niemowlęciem, że zostawiała dziecko pod jego opieką, w sytuacji, kiedy był agresywny, stosował przemoc i miał zakaz zbliżania się do niej jako pokrzywdzonej w innym postępowaniu”. Nadto przyznała, że: „(...) spożywała alkohol także wówczas, kiedy była w ciąży” (str. 9 – 10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Sąd Okręgowy zwrócił jednocześnie uwagę, że opisywane przez M. C. przestępne zachowania oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonego, świadczące o jego agresywnej postawie, uprawdopodobnia skazanie go

wyżej wymienionym wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim w sprawie o sygn. akt II K 608/20 oraz protokół oględzin pokrzywdzonej wraz z materiałem poglądowym (k. 44 – 52), obrazujący liczne obrażenia ciała (str. 7 – 8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Nie można też pominąć opinii biegłego psychologa, który stwierdził, że zdolność do czynienia spostrzeżeń, zapamiętywania ich oraz odtwarzania przez M. C. jest prawidłowa, procesy pamięciowe przebiegają sprawnie i na dobrym poziomie, podobnie procesy uwagowe. Biegły odniósł się przy tym do nadmiernego spożywania alkoholu przez M. C. i podniósł, że: „(...) Stan upicia ma ewidentnie negatywny – zakłócający wpływ na procesy zapamiętywania i przechowywania spostrzeżeń” i dlatego w jej wyjaśnieniach: „(...) występują trudności w podaniu niektórych bardziej szczegółowych informacji np. opisu detali czy umieszczenia wydarzeń w porządku chronologicznym”. Jednocześnie biegły stwierdził, że: „(...) Opiniowana nie wykazuje tendencji do konfabulacji w rozumieniu uzupełniania luk pamięciowych wytworzonymi treściami w sposób nieświadomy. Zdolności intelektualne (...) mieszczą się w normie, na poziomie przeciętnym. W trakcie przesłuchania, a także badania psychologicznego nie wypowiadała treści, które nosiłyby znamiona urojeń, nie wypowiadała treści fantastycznych, nie prezentowała formalnych zaburzeń myślenia, ani zaburzeń świadomości. Nie ma żadnych przesłanek aby rozważać występowanie u opiniowanej procesów psychotycznych” (k. 457 – 458).

Skarżący nie odniósł się do powyższej argumentacji. Stwierdził jedynie, że: „(...) swobodna ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie pozwala stwierdzić, że oskarżony (...) wyjaśniał prawdę, a w rzeczywistości to M. C. nieprawidłowo opiekowała się synem, na co wskazują zeznania, chociażby A. L., który widział jak M. C. trzyma dziecko pod pachą „jak worek”, czy też świadkowie R. S., który zeznał, że oskarżona M. C. zmieniała partnerów, a gdy któryś jej się nie podobał, to wzywała Policję i zgłaszała rzekome znęcanie, czy K. S., a także E. L., która widziała nietrzeźwą M. C., która w takim stanie też zajmowała się dzieckiem, a więc nie można wykluczyć, że obrażenia u dziecka powstały w wyniku jej działań” (str. 2 apelacji). Z zeznań A. L., E. L., R. S., K. P. (poprzednio S.) wynika, że M. C. oraz oskarżony nadużywali alkoholu. Bezsprzecznym jest, że M. C., czego zresztą nie kwestionowała, będąc po spożyciu alkoholu wykonywała czynności opiekuńcze nad synem K. C.. Takie zachowanie, w tym sytuacji opisane przez A. L., który widział jak nietrzeźwa M. C. trzymając dziecko pod pachą, „jak worek”, próbowała otworzyć drzwi do mieszkania oraz przez świadka K. P. (poprzednio S.), która w pobliżu sklepu widziała jak M. C. wyjmując pokrzywdzonego z wózka złapała go „jak worek kartofli” – są oczywiście naganne i nie powinny mieć miejsca. Nie dają one jednakże podstaw do kwestionowania depozycji M. C. dotyczących znęcania się przez oskarżonego nad F. C. w okresie 2 – 26 września 2020 r. oraz zdarzeń mających miejsce w dniu 25/26 września 2020 r., w tym uderzenia przez oskarżonego głową dziecka o ścianę. Należy jednocześnie

zauważyć, że A. L. słyszał krzyki i kłótnie mające miejsce w mieszkaniu zajmowanym przez oskarżonego i M. C. (k. 88 – 89). K. P. zeznała z kolei: „Awantury były średnio ze dwa razy w tygodniu, często rozpoczynały się około godz. 22:00 i trwały nieraz do 4 rano były wyzwiska, przekleństwa i rzucanie meblami i pewnie on ją bił bo słyszałam głos M. „ała boli” a później głos partnera „zamknij mordę” było tak prawie przy każdej awanturze” (k. 109 – 110). E. L. słyszała jak M. C. krzyczała „pomocy, pomocy” (k. 91 – 92). Zeznania te korelują z wyjaśnieniami M. C. o agresywnym zachowaniu oskarżonego, co uprawdopodobnia jej twierdzenia o przestępnych zachowaniach oskarżonego wobec pokrzywdzonego. Tym samym Sąd Okręgowy zasadnie oparł ustalenia faktyczne w oparciu o zeznania M. C..

Nie można zgodzić się z zarzutem obrońcy, że obrażenia doznane przez pokrzywdzonego, a opisane w opinii biegłego M. F., mogły powstać wtedy, gdy dziecko wypadło z rąk nietrzeźwej M. C.. Biegły M. F. podczas oględzin i sekcji zwłok F. C. stwierdził, że doznał on licznych tępych urazów w obrębie głowy, twarzoczaszki oraz szyi i dna jamy ustnej. Zdaniem biegłego: „(...) najpoważniejszym w skutkach obrażeniem był tępy uraz lewej okolicy ciemieniowo skroniowej z dużym krwiakiem podtwardówkowym”. Biegły jednocześnie zauważył, że: „W wyjaśnieniach oskarżonego Ł. R. (...) nie znalazłem warunków i okoliczności w jakich mogło dojść do powstania (...) stwierdzonych przeze mnie obrażeń u dziecka. W wyjaśnieniach oskarżonej M. C. znajdują się informacje dotyczące potrząsania dzieckiem, dotyczące

trzymania dziecka za nóżki i możliwość uderzenia główką o ścianę i w takich warunkach nie można wykluczyć możliwości powstania urazu dziecka takiego jak stwierdziłem sekcyjnie. Wyjaśnienia oskarżonego, który mówi o tym, że współoskarżona upadała z dzieckiem, przewracając się są zbyt ogólnikowe i trudno jednoznacznie odnieść się czy taki mechanizm mógł doprowadzić do powstania urazu głowy u dziecka” (przesłuchanie biegłego na rozprawie przed Sądem Okręgowym). Hipotetyczne rozważania w tym zakresie nie mają żadnego znaczenia z uwagi na to, że depozycje oskarżonego, z przyczyn wskazanych wyżej, nie stanowią miarodajnego materiału dowodowego. Należy w tym miejscu zauważyć, że M. C. opisując zdarzenia mające miejsce po powrocie do mieszkania w dniu 25 września 2020 r. wyjaśniła, że: „Dziecko upadło na podłogę jak on mnie zepchnął z łóżka. (...) Trzymałam małego na nogach. Z kopa mnie w plecy potraktował. Ja spadałam z łóżka i zjechałam z dzieckiem na podłogę. Dziecko mi spadło pod wpływem impetu. Dziecko spadło na podłogę i leżało koło mnie. Dziecko zjechało po moich nogach i wylądowało obok na podłodze” (k. 157) oraz: „Była taka sytuacja, że kiedy siedziałam na łóżku z F., Ł. kopnął mnie w plecy, tak zjechałam z łóżka na podłogę. F. wtedy wyslizgnął mi się z rąk, uderzając plecami o podłogę” (k. 244). Zdaniem biegłego M. F. do powstania obrażeń, o których mowa wyżej niezbędne było użycie dość znacznej siły (przesłuchanie biegłego na rozprawie przed Sądem Okręgowym), co wyklucza powstanie tych urazów podczas zdarzenia opisanego przez M. C.. Jeżeli zatem opisane przez M. C.

zachowanie oskarżonego polegające na potrząsaniu pokrzywdzonym, trzymaniu pokrzywdzonego za nogę i uderzeniu jego głową o ścianę mogło skutkować powstaniem urazów głowy stwierdzonych podczas badań zwłok dziecka, to przy uznaniu relacji pokrzywdzonej za wiarygodną, brak jest podstaw do twierdzenia, że obrażenia doznane przez pokrzywdzonego powstały wskutek zachowania innych osób niż oskarżony.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdził, że:

- „(...) pozostawienie pokrzywdzonego – trzymiesięcznego dziecka, nieporadnego, bezbronno-wcześniaka, które silnie zostało uderzone w głowę, bez najmniejszej próby udzielenia mu pomocy, kiedy oskarżony po prostu poszedł spać, stanowi w okolicznościach przedmiotowej sprawy, element godzenia się na śmierć pokrzywdzonego” (str. 32),

- uderzenie z dużą siłą głową niemowlęcia o twardą powierzchnię może skutkować jego śmiercią, przy czym nie jest konieczne, aby sprawca uświadamiał sobie dokładnie „mechanizm medyczny”, który doprowadzi do śmierci po urazie czaszkowo – mózgowym (str. 33),

- biegły M. F. podniósł, że: „u osoby, która doznała tak poważnego urazu głowy, jak pokrzywdzony, dochodzi do zaburzenia funkcjonowania mózgu, ośrodkowego układu nerwowego. Te zaburzenia mogą się przejawiać utratą przytomności oraz wymiotami”. Nadto biegły zwrócił uwagę, że nie trzeba posiadać specjalistycznej wiedzy medycznej, że „ktoś po wstrząśnięciu mózgu czy

urazie głowy może wymiotować, a wymioty to ryzyko aspiracji treści pokarmowej do dróg oddechowych”, co prowadzić może do zadławienia i następnie uduszenia (str. 33),

- oczywistym jest, że dziecko w wieku pokrzywdzonego, po karmieniu, musi być odpowiednio trzymane, aż do tzw. „odbicia”, celem zapobiegnięcia zadławieniu treścią przyjętego pokarmu (str. 33).

Powyższych ustaleń Sądu Okręgowego skarżący nie zakwestionował w złożonym środku odwoławczym. Ustalenia te są poprawne, co zwalnia Sąd odwoławczy od bliższego odnoszenia się do nich. Przedmiotowe ustalenia uprawniały Sąd pierwszej instancji do wyprowadzenia wniosku, że oskarżony uderzając silnie głową dziecka o ścianę, które wcześniej było siłowo karmione i pozostawiając go bez pomocy, musiał przewidywać, że będzie to skutkowało śmiercią pokrzywdzonego i na to się godził (str. 34 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W trakcie zdarzeń mających miejsce w dniu 25/26 września 2020 r., poprzedzających śmierć pokrzywdzonego, oskarżony przyduszał F. C. poduszką, na siłę wpychał mu do ust butelkę z mlekiem, trzymając dziecko pod pachy trząsł nim tak, że jak określiła to M. C., głowa dziecka „latała do przodu i tyłu” oraz machał pokrzywdzonym, którego trzymał za nogi, uderzając jego głową o ścianę (wyjaśnienia M. C. k. 153 – 160, 241 – 246). Z miarodajnych zeznań M. C. wynika, że zachowanie oskarżonego polegające na przyduszaniu F. C. poduszką miało miejsce wcześniej i to wiele razy. M. C. odnosząc się

do wcześniejszych zdarzeń wskazała także, że:

- „Czasami jak szliśmy na spacer to brał wózek i nim trząchał żeby dziecko się uciszało”,

- „Przed tym ostatnim zdarzeniem kiedyś jeszcze raz wziął małego za nogi jak królika, szarpnął go tak. (...) On wziął małego za nogi, odwrócił do góry nogami i majtał nim”,

- „On kiedyś wziął małego złapał za szyję. To było parę dni temu. (...) F. leżał na łóżku, złapał go za szyję podniósł do góry i rzucił na kołdrę” (k.158).

Te niezwykle brutalne zachowania były skierowane do osoby całkowicie bezbronnej, jaką jest niewątpliwie trzymiesięczne niemowlę, a ich konsekwencją było niewyobrażalne cierpienie pokrzywdzonego, uzasadniające zakwalifikowanie czynu przypisanego oskarżonemu również w oparciu o art. 207 § 2 k.k. w zw. z art. 207 § 1a k.k.

W świetle powyższych rozważań chybione są zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego zarzuty dotyczące obrazy art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku.

Znęcanie się jest zachowaniem intencjonalnym, co wymaga umyślności w formie zamiaru bezpośredniego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1999 r., sygn. V KKN 580/97, Orz. Prok. i Pr. 2000, nr 2). Nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuszczając się opisanych przez M. C. przestępnych zachowań wobec F. C. miał pełną świadomość ich charakteru i wyrządzonej

krzywdy, co świadczy, że działał on z zamiarem bezpośrednim. Przy przestępstwie znęcania, które może być popełnione tylko w zamiarze bezpośrednim, nie ma potrzeby wskazywania w treści wyroku, że sprawca działał z takim właśnie zamiarem.

Biegły psycholog J. G. w pisemnej opinii stwierdził, że u Ł. R. występują organiczne zmiany w (...), spowodowane urazem głowy jaki przeszedł w przeszłości oraz spożywaniem alkoholu (k. 458). Stanowisko to podtrzymał na rozprawie przed Sądem pierwszej instancji w dniu 26 stycznia 2022 r. (k. 1213 – 1215). Biegli lekarze psychiatrzy G. W. i M. Z. nie stwierdziły u oskarżonego choroby psychicznej bądź upośledzenia umysłowego. Rozpoznały natomiast zespół zależności alkoholowej. Zdaniem biegłych stan psychiczny oskarżonego nie znosił i nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu i zdolności pokierowania swoim postępowaniem (k. 1450 – 1464). Na rozprawie przed Sądem Okręgowym biegłe wyjaśniły, że wydając opinię zapoznały się z treścią opinii: „w której psycholog wskazał na zmiany w ośrodkowym układzie nerwowym u oskarżonego. My wystąpiłyśmy o przeprowadzenie badania TK głowy, które zostało wykonane w dniu 26 maja 2026 r., które nie wykazało w strukturze mózgu. Oceniliśmy, że przebyty uraz głowy nie spowodował zmian organicznych uchwytnych” (k. 1467 -1468). W toku postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny zlecił biegłemu J. G. sporządzenie opinii uzupełniającej, uwzględniającej dokumentację medyczną dotyczącą oskarżonego. Biegły po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną

podtrzymał dotychczasowe wnioski. Podniósł, że występowanie organicznych zmian w (...) u opiniowanego stwierdził przede wszystkim na podstawie przeprowadzonego badania psychologicznego i zastosowanego testu wykonawczego Diagnoza Uszkodzeń Mózgu, a oskarżony w tym teście popełnił charakterystyczne błędy, typowe dla zmian w (...) (opinia uzupełniająca k.1720 - 1722). W celu jednoznacznego wyjaśnienia, czy u oskarżonego występują zmiany lub uszkodzenie (...) Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z opinii specjalisty neurologa dr hab. n. med. A. W., który w opinii z dnia 14 grudnia 2023 r. stwierdził, że u oskarżonego: „(...) w momencie popełnienia zarzucanego mu czynu, nie występowały zmiany organiczne mózgu ani inne sugerujące uszkodzenie centralnego układu nerwowego. Nie stwierdzono obiektywnych objawów podmiotowych neurologicznych, uchwytnych klinicznie cech sugerujących uszkodzenie układu nerwowego w badaniu neurologicznym, co pokrywa się w całości z wynikami badania neuroobrazowego, które również nie uwidoczniły utrwalonych zmian w mózgu. Zmiany pourazowe (wypadek komunikacyjny z 2012 r.) dotyczyły struktur pozamózgowych (kostnych oraz przestrzeni przymózgowej i podpajęczynówkowej) i nie skutkowały trwałymi następstwami neurologicznymi” (k. 1947 – 1952). Powyższa opinia jest pełna i wyklucza występowanie u oskarżonego organicznych zmian w (...). Usuwa ona zatem wątpliwości, podnoszone w tym zakresie przez biegłego psychologa i czyni bezprzedmiotowym sformułowany

w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 193 § 1 k.k., art. 201 k.p.k. i art. 203 § 1 k.p.k.

Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony przypisane mu przestępstwo popełnił w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie. Jak słusznie podniósł prokurator w złożonej apelacji, powyższe ustalenie nie znalazło odzwierciedlenia w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu. W takim bowiem przypadku w kwalifikacji prawnej czynu winien być zamieszczony art. 148 § 2 pkt 3 k.k., co umknęło uwadze Sądu Okręgowego. O poczynieniu przez Sąd pierwszej instancji wskazanych wyżej ustaleń świadczy też orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci pozbawienia praw publicznych. Zgodnie z art. 40 § 2 k.k. pozbawienie praw publicznych może być orzeczone w razie skazania na karę pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż 3 lata za przestępstwo popełnione w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że: „Maltretowanie trzymiesięcznego dziecka, wyłącznie w celu zapewnienia sobie możliwości bezstresowego funkcjonowania, to motywacja zasługująca, w ocenie sądu, na szczególne potępienie” (str. 44). Znajduje to oparcie w materiale dowodowym. M. C. wskazała bowiem, że płacz dziecka denerwował oskarżonego, a opisywane przez nią brutalne zachowania oskarżonego w stosunku do F. C. miały – wedle twierdzeń oskarżonego – uciszyć pokrzywdzonego. Zrozumiałym jest, że jednym ze sposobów kontaktowania się niemowlęcia z

otoczeniem jest właśnie płacz. Jak słusznie zauważył prokurator w uzasadnieniu apelacji, płacz: „który powinien spowodować reakcję osób dorosłych, polegającą na sprawdzeniu jaka jest jego przyczyna i zaopiekowania się w sposób właściwy dzieckiem, powodował eskalację agresji oskarżonego” (str. 9). W tym stanie rzeczy brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń Sądu Okręgowego o popełnieniu przez oskarżonego przypisanego mu czynu w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej przestępnego zachowania oskarżonego.

Sąd Okręgowy wymierzając oskarżonemu karę wziął pod uwagę ogromną społeczną szkodliwość przypisanego mu czynu, godzącego w takie dobra jak zdrowie, godność, nietykalność cielesna i życie, a nadto szereg okoliczności szczegółowo wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w tym min. to, że:

- zachowanie oskarżonego cechowała wyjątkowa agresja i okrucieństwo, których skutkiem było cierpienie bezbronного niemowlęcia,

- czyn popełniony przez oskarżonego koliduje z elementarnymi normami cywilizacyjnymi, kulturowymi i moralnymi,

- oskarżony jest zdemoralizowany w wysokim stopniu, a jego patologiczne, wręcz zwyrodniałe zachowanie zasługuje na szczególne napiętnowanie,

- oskarżony był już uprzednio karany,

- oskarżony jest osobą agresywną, dopuszczającą się przemocy wobec innych,

- oskarżony nie pracował, nadużywał alkoholu,

- przedmiotowego przestępstwa oskarżony dopuścił się pod wpływem alkoholu (str. 44 – 45 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Sąd Okręgowy jednocześnie nie dopatrył się żadnych istotnych okoliczności łagodzących (str. 45 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W świetle powyższych okoliczności Sąd pierwszej instancji wymierzył oskarżonemu karę 25 lat pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy zauważył przy tym, że za wymierzeniem kary w powyższej wysokości przemawiają względy prewencji ogólnej, rozumianej jako wpływanie poprzez konieczną surowość kary na kształtowanie prawidłowych postaw społecznych, w tym także w zakresie sprawiedliwej odpłaty (str. 45 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Prokurator w uzasadnieniu złożonego środka odwoławczego odniósł się do relacji M. C., opisującej okrutne zachowanie oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonego. Prokurator podkreślił, że agresywne zachowanie oskarżonego eskalowało, jego zachowania były bezwzględne, czym okazał, iż najwyższe dobro indywidualne podlegające ochronie prawnej jakim jest życie człowieka, nie ma dla niego wręcz żadnej wartości, a stosunek do pokrzywdzonego potwierdza ogromne natężenie złej

woli. Nadto prokurator wskazał, że: „Zabicie niemowlęcia jest zbrodnią o charakterze wyjątkowo odrażającym, zasługującym na szczególne potępienie w sferze moralnej. Należy bowiem uwzględnić okoliczności związane z całkowitą bezbronnością dziecka i jego podatnością na urazy oraz choroby, wywoływane czynnikami zewnętrznymi. Dziecko nie może się obronić, nie może samodzielnie przedsięwziąć żadnej reakcji na działania sprawcy” (str. 8 uzasadnienia apelacji). Okoliczności podniesione przez prokuratora - co wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku - były uwzględnione przez Sąd Okręgowy przy rozstrzygnięciu w przedmiocie kary. Powinny one oczywiście skutkować wymierzeniem surowej kary. Nie oznacza to jednakże, że oskarżonemu winna być wymierzona kara dożywotniego pozbawienia wolności. Kara dożywotniego pozbawienia wolności w swoim założeniu ma eliminować sprawcę z życia społecznego, a jej wcześniejsze zakończenie jest możliwe po uzyskaniu przedterminowego warunkowego zwolnienia, którego perspektywa z uwagi na obowiązujące w tym zakresie uregulowania, jest niezmiernie odległa. Kara ta ma chronić społeczeństwo przed szczególnie niebezpiecznymi przestępcami, sprawcami najcięższych zbrodni. W praktyce stosowana jest ona wobec wielokrotnych zabójców, czy też sprawców dopuszczających się zabójstw z wyjątkowym okrucieństwem.

Oskarżony przypisanej mu zbrodni zabójstwa, dopuścił się w zamiarze ewentualnym. Wcześniej nie był karany. Za przestępstwo z art. 207

§ 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. został on bowiem skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 18 października 2021 r., sygn. akt II K 608/20. W tej sytuacji należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że w stosunku do oskarżonego nie było podstaw do orzeczenia najsurowszej kary.

Charakter i okoliczności przestępnego zachowania oskarżonego, o czym mowa wyżej, wykluczają możliwość obniżenia kary orzeczonej wobec oskarżonego w zaskarżonym wyroku.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym obrońca z urzędu reprezentował oskarżonego na rozprawie w dniach 30 września, 15 października, 16 listopada, 7 grudnia 2021 r., 26 stycznia, 23 lutego, 9 marca, 10 maja, 13 czerwca i 20 lipca 2022 r. Wynagrodzenie przyznane obrońcy z urzędu zostało określone zgodnie z uregulowaniami zawartymi w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, a mianowicie w wysokości 600 zł (§ 17 ust. 1 pkt 5), podwyższonej o 20% za każdy następny termin rozprawy (§ 20). Jednocześnie Sąd Okręgowy wynagrodzenie podwyższył o podatek od towarów i usług (§ 4 ust. 3). Obrońca z urzędu nie udokumentował wskazanych w uzasadnieniu apelacji wydatków poniesionych z tytułu ustanowienia substytutu na rozprawie w dniach 15 października 2021 r., 26 stycznia, 23 lutego, 9 marca, 10 maja, 13 czerwca i 20 lipca 2022 r. Tym samym

brak było podstaw do zasądzenia, w oparciu o § 2 wyżej wymienionego rozporządzenia, zwrotu wydatków poniesionych z tego tytułu. Wyrok Sądu pierwszej instancji zapadł w dniu 20 lipca 2022 r., a więc przed wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt SK 78/21, w którym wskazano, że przepisy wyżej cyt. rozporządzenia w zakresie w jakim przewidują dla adwokatów wyznaczonych obrońcami z urzędu opłaty niższe od stawek określonych w tych samych sprawach w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – są niezgodne z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 2 i art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, co wykluczało zasądzenie przez Sąd Okręgowy wynagrodzenia w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Wnioski

Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. R.:

- zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania;
- przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za pierwszą instancję w wysokości 5860 zł plus VAT, na podstawie §11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

zasadne
 # częściowo zasadne
 # niezasadne
 # zasadny wniosek z pkt 1.
 # częściowo zasadne
 # niezasadny wniosek z pkt 2.

<p>Apelacja prokuratora:</p> <p>1. zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie pkt I i skazanie Ł. R. za czyn z art. 207 § 2 k.k. w zw. z art. 207 § 1a k.k. w zb. z art. 148 § 2 pkt 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz wymierzenie kary na podstawie art. 148 § 2 pkt 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. sposób opisany w petitium apelacji;</p> <p>2. zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie pkt I w części dotyczącej orzeczenia o karze wymierzonej Ł. R. i wymierzenie kary dożywotniego pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wnioski zamieszczone w apelacji obrońcy oskarżonego nie były zasadne, - tylko jeden z wniosków zawartych w apelacji prokuratora zasługiwał na uwzględnienie. 		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.3	Przedmiot utrzymania w mocy
Z wyjątkiem zmiany, o której mowa w pkt 5.2 niniejszego uzasadnienia, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Powody utrzymania zaskarżonego wyroku w zakresie wskazanym wyżej, zostały szczegółowo przedstawione w pkt 3 niniejszego uzasadnienia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
W zakresie wskazanym w wyroku odwoławczym.	
Zwięźle o powodach zmiany.	
Powody zmiany zaskarżonego wyroku zostały szczegółowo przedstawione w pkt 3 niniejszego uzasadnienia.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.

Ł. R.	III, IV	<p>Z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt SK 78/21 wynika, że przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, w zakresie w jakim przewidują dla adwokatów wyznaczonych obrońcami z urzędu opłaty niższe od stawek określonych w tych samych sprawach w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – są niezgodne z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 2 i art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W tym stanie rzeczy wysokość wynagrodzenia dla adwokata broniącego z urzędu oskarżonego w niniejszej sprawie przed Sądem Apelacyjnym należało ustalić w oparciu o regulację zawartą w § 11 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, powiększając go o VAT.</p> <p>Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego Ł. R. oraz wysokość orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności podstawie art. 624 § 1 k.p.k., art. 626 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolniono go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami za w tym zakresie obciążono Skarb Państwa.</p>
-------	---------	---

7. PODPIS

Adam Wrzosek

Dorota Radlińska Przemysław Filipkowski

Sławomir Machnio Piotr Maksymowicz

1.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego Ł. R.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie, rozstrzygnięcie o wynagrodzeniu dla obrońcy z urzędu		
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2 Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu, wysokość orzeczonej kary		
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------